

deles stor Barme, med Noget, der lignede en paafaldende Forundring over, at det kunde falde Ministeriet ind at optage noget Saadant i en Lov, som at Politiet skulde vise Besindighed, No. og Maadehold. Jeg troer, at det er særdeles passende og meget helbigt, at der netop igjennem en Lov og ikke blot igjennem Regulativ og Instrux er gjort opmærksom paa, at det er det, der skal finde Sted. Den ærede Landssthingsmand (Christensen) har Net i, at det er Kardinalbyder; ja, det er det; jeg har fundet det klart, at det er netop de Kardinalbyder, som igjennem Loven skulle indprentes, og jeg troer, at naar disse Kardinalbyder ret komme til at udvikle sig, vil ogsaa den sjerde, som den ærede Landssthingsmand med Nette lagde stor Vægt paa, nemlig Høflighed, af sig selv komme til. Men dette er, som en æret Landssthingsmand har bemærket, et Punkt, der ikke egner sig til bestemt at ansøres i Loven, og man har i saa Henseende allerede givet tilstrækkelig Anviisning igjennem hvad der er anført.

Der er i § 3 gaaet saa vidt, som Ministeriet har troet at kunne gaae under de bestaaende Forhold med Hensyn til det territoriale Omraade, der kunde undergives Kjøbenhavns Politi; videre kan der ikke blive Spørgsmaal om under de bestaaende Forhold. At faae det udvidet til Virkerne, kommer for det Første til at staae som et fromt Ønske, men det er jo klart, at den Tid nærmer sig, da en større Udvikling ogsaa i dette Forhold bør finde Sted, og saa vil Tiden maaskee være til ogsaa at faae dette bragt i Orden.

Det gjør mig ondt, at jeg ikke kan inblade mig paa de Spørgsmaal med Hensyn til Arrestvæsenet, som den 5te Landssthingsmand for 2den Kreds (Christensen) rettede til mig. Jeg tør undlade det, forsaavidt som den ærede næstsidste Taler (Brock) har udtalt sig med Hensyn til en Deel af de Oplysninger, som der kunde være Spørgsmaal om, og fordi jeg holder mig overbeviist om, at naar man tager Motiverne, saaledes som de foreligge, og ikke alene holder sig til den Bemærkning, at det er et Forhold, som heller ikke er ordnet saaledes udenfor Kjøbenhavn, men tager det med, som følger efter, og gjør dette til Gjenstand for en ganske rolig

Overveielse, saa vil man komme til den Overbeviisning, at det ikke vilde være helbigt, om man paa den Maade organiserede et Tilflyn med Arresterne. Det er mig imidlertid meget hjært, at netop den ærede næstsidste Taler har behøft Sagen, som han gjorde, og tillige antydede, at han anseer det for rigtigt, at Lovudkastet ikke har indladt sig paa dette Punkt. Det har været mig hjært ikke at behøve at inblade mig paa de med saa stor Barme til mig rettede Spørgsmaal, fordi det mere rolige Svar, jeg maatte give, vilde komme til at at staae i en Modsætning til dem, som jeg ikke ønskede skulde komme til at træde frem paa en saadan Maade.

Ploug: Uagtet Tiden er saa langt fremrykket, at jeg antager, at det er det ærede Things Ønske snart at slutte denne Forhandling, haaber jeg dog, at det maa være mig tilladt at gjøre et Par korte Bemærkninger ved den høitærede Justitsministers Svar paa de Anmærkninger, som jeg tillod mig at fremsætte ved Loven ved denne Forhandlings Begyndelse. Den høitærede Minister har fuldkommen Net i, at Begrebet om Grundtræk er noget meget Usikkert, og at der kan være høist forskjellige Meninger om, hvad der skal henregnes dertil og hvad ikke. Men jeg kan ikke være enig med ham i, at det ikke er ønskeligt at optage i Loven Grundtræk, hvorved virkelige Principspørgsmaal afgjøres. Et saadant er for mig dette: Bør Ordens- og Opdagelsespolitiet lægges i samme Embedsmands Haand — at de bør være forenede i den øverste, Politidirektorens, Haand, deri er jeg ganske enig — men bør Ledelsen af Opdagelsespolitiet og den daglige Ordens Tjeneste i Kjøbenhavn være forenede hos den samme Inspektør eller ikke? Det mener naturligtvis den høitærede Justitsminister bør være Tilfældet, siden han har sat det ind i Regulativet. Jeg troer, at de ikke bør det, og jeg ønskede at faae dette Princip flaaet fast ved en Lovbestemmelse. Det har ingenlunde været min Mening, at Forretningskredsene skulle sondres saa skarpt og smaaligt fra hinanden, at Virksomheden vilde blive svækket, eller den gjensidige Understøttelse gaae tabt, eller Embedsmændene forfalde til Specialiteter, som den